Ministeren

Udlændinge- og Integrationsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

6. januar 2022

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Familiesammenføring
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2021 - 21089
Akt-id 1847131

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 9. december 2021 stillet følgende spørgsmål nr. 125 (alm. del) efter ønske fra ikkemedlem af udvalget (MFU) Kristian Thulesen Dahl (DF) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 125:

Vil ministeren nærmere beskrive, hvordan ministeren forstår formuleringen: "… efter 2 år får de uoverstigelige hindringer for at nyde familielivet i oprindelseslandet gradvist større betydning" fra ministerens eget notat om dommen i sagen M.A. mod Danmark (appl. no. 6697/18 [GC], jf. UUI alm. del - bilag 183 (folketingsåret 2020-21), s. 11, 3. afsnit. Vil ministeren herunder særligt redegøre for, hvorfor reglerne for familiesammenføring så skarpt ændres fra 2 til 3 år, når domstolen netop selv understreger, at betydningen kun stiger gradvist efter 2 år? Spørgsmålet stilles i forlængelse af svar på UUI alm. del samrådsspm. D, den 7. december 2021.

Svar:

Som det fremgår af pkt. 5.1 i Udlændinge- og Integrationsministeriets notat af 1. oktober 2021 (UUI 2020-21 alm. del – bilag 183), er det på baggrund af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (Domstolen) dom af 9. juli 2021 i sagen *M.A. mod Danmark* ministeriets vurdering, at Domstolen overordnet anerkender, at der kan fastsættes regler om at udskyde adgangen til familiesammenføring for andre flygtninge end flygtninge med konventionsstatus, og at staterne bør indrømmes en vid skønsmargin i forhold til beslutningen om at indføre sådanne regler, jf. bl.a. dommens præmis 161.

Domstolen lægger dog i præmis 162 til grund, at denne skønsmargin ikke kan være ubegrænset og er underlagt en proportionalitetsvurdering, og fastslår på den baggrund, at mens Domstolen ikke ser grund til at betvivle begrundelsen bag den 2-årige udskydelse af adgangen til familiesammenføring, som er fastsat i artikel 8 i EU-familiesammenføringsdirektivet, finder Domstolen, at efter 2 år får de uoverstigelige hindringer for at nyde familielivet i oprindelseslandet gradvist større betydning. Domstolen anfører i forlængelse heraf, at selvom Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke kan anses for at pålægge en stat en generel forpligtelse til at tillade familiesammenføring på dens territorium, kræver

konventionens genstand og formål en forståelse og anvendelse af dens bestemmelser på en sådan måde, at de er praktiske og effektive – ikke blot teoretiske og illusoriske i deres anvendelse i en konkret sag. Domstolen henviser til, at dette effektivitetsprincip er et generelt fortolkningsprincip, der omfatter alle konventionens bestemmelser samt dens tilhørende protokoller. Domstolen henviser i præmis 179 bl.a. til, at 3 år i alle tilfælde er en lang periode at være adskilt fra sin familie, når et familiemedlem opholder sig i et land karakteriseret ved vilkårlig voldsudøvelse og mishandling af civile, og når det er anerkendt, at der er uoverstigelige forhindringer for udøvelse af familielivet dér. Derudover vil den reelle adskillelse uundgåeligt være længere end venteperioden på grund af, dels tiden der går i forhold til selve flugten, og dels sagsbehandlingstiden i forbindelse med ansøgningen om familiesammenføring.

I forhold til den konkrete sag finder Domstolen i præmis 192-193, at den indførte udskydelse af adgangen til familiesammenføring i 3 år kun giver begrænset mulighed for at tage konkrete og individuelle hensyn til familiens enhed, og at der ikke gives mulighed for at vurdere situationen i hjemlandet med henblik på at fastslå de faktiske udsigter for en mulig tilbagevenden dertil eller forhindringer for dette. 3-årsreglen virkede for M.A. som et ufravigeligt krav om at måtte tåle en længerevarende adskillelse fra sin ægtefælle uden hensyn til familiens enhed i lyset af den sandsynlige varighed af disse forhindringer.

Det forhold, at Domstolen anerkender en 2-årig venteperiode, indebærer ikke efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at en 2-årig venteperiode altid vil være den længst mulige. Efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse følger det af dommen, at en udskydelse af adgangen til familiesammenføring i 3 år for udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus er mulig i særlige tilfælde.

Domstolen lægger således vægt på situationen i 2015, og at myndighederne i Danmark havde pligt til at sørge for forsørgelse, indkvartering samt sprog- og jobtræning til alle personer, der fik international beskyttelse i Danmark, jf. præmis 171-173. Da beskyttelsen i EMRK artikel 3 mod tortur, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er ubetinget, og der derfor ikke kan indføres begrænsninger som følge af et stigende antal personer med krav på denne beskyttelse, anerkender Domstolen, at det i en sådan situation vil være tilladt inden for staternes skønsmargin at prioritere beskyttelsen af disse personer frem for at tillade familiesammenføring under hensyn til familiens enhed efter EMRK artikel 8, jf. præmis 145. Endelig bemærker Domstolen i præmis 189, at den betydelige nedgang i antallet af asylansøgninger til Danmark i 2016 og 2017 ikke førte til en ændring af 3-årsreglen i forbindelse med revisionsloven i 2018 (lov nr. 562 af 29. maj 2018 om ændring af lov om ændring af udlændingeloven).

Det er på baggrund af ovenstående Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at en udskydelse af adgangen til familiesammenføring for flygtninge med midlertidig beskyttelsesstatus i mere end 2 år kræver særlige grunde. Det er endvi-

dere Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der ikke foreligger sådanne særlige grunde i en situation som den aktuelle, hvor Danmark ikke oplever en massetilstrømning af asylansøgere.

Med den aktuelle situation vil en administration i overensstemmelse med dommen derfor indebære, at 3-årsreglen i udlændingelovens § 9, stk. 1, ikke vil blive anvendt, og at familiesammenføring vil blive givet efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, senest efter en venteperiode på 2 år.

Regeringen ønsker at føre en stram asyl- og familiesammenføringspolitik, der samtidig respekterer Danmarks internationale forpligtelser.

Det vil derfor i det kommende lovforslag, jf. min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 122 (alm. del) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg, blive foreslået, at udlændinge- og integrationsministeren i tilfælde af massetilstrømning af asylansøgere til Danmark kan beslutte at forlænge perioden på 2 år i udlændingelovens § 9, stk. 1, til 3 år.

Mattias Tesfaye

/

Øzlem Akar